

John Blaid: „Proč je takzvaná virologie zcela nevědecká?“

written by Vladimír Bartoš | 6. 12. 2022

Díky mým různým rozhovorům o problémech ve „virologii“, které jsem v minulých letech poskytl švédským alternativním médiím, se mi dostalo té cti, že mě kontaktoval šéfredaktor švédského vědeckého časopisu s názvem 3rd Millenium Science, což je zcela nezávislý časopis, který není podřízen žádné politice, náboženství ani komerčním zájmům. Redaktor zřejmě vyslechl několik mých rozhovorů a shledal mé informace i mou osobu velmi zajímavými, načež mě požádal, zda bych mohl napsat třístránkový článek a podat přehled o „virologii“, její historii a různých problémech. Byl jsem samozřejmě šokován, ohromen a hluboce poctěn směsicí pocitů velké odpovědnosti a vzrušení, kdy jsem byl požádán o tuto velmi důležitou práci, protože jsem si byl plně vědom velkého odporu vůči tomuto druhu informací.

Mým záměrem od začátku, kdy jsem článek psal, bylo nechat ho přeložit, protože jsem chtěl, aby tento zveřejněný článek inspiroval ostatní redaktory po celém světě, aby tento druh informací uvítali a věděli, že existují odvážní redaktori. Věda je ve své podstatě o kladení otázek a přezkoumávání dříve zavedených myšlenek, což je jediný způsob, jak může věda pokročit, ale žádných nových paradigmat ani pokroku ve vědě nikdy nedosáhneme, pokud budeme mít zavřené oči a uši. Tento typ informací má obrovské důsledky pro společnost a zejména pro zdravotnictví, kde jde o život a smrt, protože v současné době jsou lidé na celém světě špatně diagnostikováni a léčeni, což v mnoha případech vede ke zbytečnému poškození zdraví a dokonce ke smrti.

John Blaid: „Proč je takzvaná virologie zcela nevědecká?“

[Zdroj](#)

Přeložil: Vladimír Bartoš

Vzhledem k tomu, co se stalo v posledních dvou letech, nikdy předtím tolik lidí nezpochybovalo základy virologie, protože předkládané vědecké poznatky jsou všechno možné, jen ne důvěryhodné. Je načase, aby se virologie dostala pod drobnohled," říká nezávislý výzkumník John Blaid.

Abychom mohli osvětlit problémy ve virologii, je užitečné, když si nejprve uděláme historický přehled, abychom pochopili, kde to všechno začalo. V 19. století se provádělo mnoho pokusů s bakteriemi, aby se zjistila příčina různých nemocí, ale když řada těchto pokusů selhala, zrodila se myšlenka, že příčinou nemocí musí být něco menšího než bakterie. Toto něco bylo nazváno virus. Důležité je přitom poznamenat, jaká byla tehdejší definice viru, která se lišila od té dnešní. Rychlé vyhledání původu slova nás dovede k latinskému slovu virus, což znamená jed nebo škodlivou látku.

Vědci také pracovali s nepotvrzeným předpokladem, že ve vzorcích, které používali při různých pokusech, se virus nachází. Proč říkám, že to bylo na základě nepotvrzeného předpokladu? Protože technologie umožňující vidět částice menší než bakterie byla k dispozici až počátkem 30. let 20. století, kdy byl vynalezen elektronový mikroskop. Díky této technologii mohli vědci poprvé vidět částice mnohem menší než bakterie, například bakteriofágy, kterým dnes mylně říkáme špatné bakterie – ale to je na jinou diskusi. Spolu s tím se změnil i pohled na to, co je to virus. Z jedu nebo škodlivé látky se stal samoreplikující se toxický protein.

Podle Stefana Lanky, německého virologa a mořského a mikrobiologa, tato představa trvala až do roku 1952. Podle Lanky se medicína a věda této myšlenky vzdaly, protože tyto údajné viry nemohly najít pomocí elektronového mikroskopu. To, co zprvu považovali za viry, byly ve skutečnosti zbytky odumřelých buněk po běžném procesu rozkladu. Zde je třeba také dodat, že až do tohoto objevu nebyly provedeny žádné řádně provedené kontrolní pokusy, což je při vědeckém výzkumu nesmírně důležité. Bez řádně provedených kontrolních pokusů nelze výzkum považovat za vědecký.

Po roce 1953 a objevu DNA měli virologové novou představu o tom, co může být virus. Zvolili model založený na výzkumu bakterií a bakteriofágů, kde se představou viru stala škodlivá sekvence genů uzavřená v bílkovinném obalu, kterým se řídí dodnes. Až do roku 1949 v tzv. staré virologii virologové pěstovali domnělé viry tak, že údajně infikovaný genetický materiál přikládali na zdravou tkáň stejného typu. Tím se zvýšila degradace, která se šířila do zdravé tkáně. To bylo mylně interpretováno jako nárůst a šíření viru. Po provedení řádných kontrolních pokusů v roce 1951 zjistili, že to, co viděli, byly normální degradační procesy, které nebyly způsobeny žádným údajným virem.

Endersova studie je zneužívána

V roce 1949 bakteriolog John Franklin Enders náhodou zjistil, že se různé typy tkání začnou rozkládat, když se na tyto tkáně položí kousek mozku člověka, který zemřel na dětskou obrnu. Za tento objev byla Endersovi v prosinci 1954 udělena Nobelova cena za lékařství. Po roce 1949 Enders obvinil vynálezce vakcíny proti obrně Jonase Salka, že svou vakcínou proti obrně způsobil vysoký počet úmrtí a zranění. Enders tvrdil, že byla kontaminována

neznámými lidskými viry v důsledku Salkova použití lidské fetální tkáně a proto se Enders sám rozhodl pracovat s opičími ledvinami a fetálním sérem z koní a nenarozených telat.

Prvního června 1954 Enders provedl svůj první pokus se spalničkami, kdy odebral různé vzorky od lidí se spalničkami a kombinoval je s různými typy genetického materiálu a také s různými typy antibiotik v buněčných kulturách vyrobených z tkáně opičích ledvin. Zajímavé přitom je, že Enderův kontrolní pokus ukázal, že cytopatický účinek, tj. buněčnou smrt, nelze s jistotou odlišit od pokusu s domnělým virem spalniček.

Důvod, proč se o Endersovi zmiňují, je ten, že právě jeho metoda položila základy moderní virologie, se kterou virologové pracují od roku 1954. A to i přesto, že Enders sám ukázal, že jeho metodu nelze ztotožnit s žádným důkazem viru. Když Enders o několik měsíců později obdržel Nobelovu cenu za svou práci v oblasti staré virologie, stala se jeho čistá spekulace o údajném viru také základem nové virologie.

Otázka, kterou si nyní musíme položit, zní: Jak mohou dnešní virologové pracovat podle této metody, když Enders ve své vlastní studii výslovně řekl, že nic nedokazuje? Co je třeba znovu zdůraznit, je neprokázaný předpoklad, který virologové od počátku vycházejí a to, že vzorky, které používají, obsahují viry předtím, než se pokusy uskuteční. Zde je důležité zdůraznit vědeckou metodu.

Základy vědecké metody

Vědecká metoda spočívá v tom, že nejprve provedeme pozorování přírodního jevu a poté vytvoříme hypotézu o tom, co si myslíme, že by mohlo být příčinou tohoto jevu. Poté by měla být hypotéza ověřena tím, že se pokusíme najít a izolovat to, co si myslíme, že je příčinou jevu a následně provést vědecké experimenty, které musí zahrnovat řádně provedené kontrolní experimenty. Pokud se hypotéza ukáže jako správná, lze na jejím základě vytvořit vědeckou teorii.

Bohužel ve virologii existuje několik zásadních problémů. Především nikdo nepozoroval virus přímo v přírodě, tj. ve vzorku odebraném nemocnému jedinci, aniž by byl vzorek nejprve zkombinován s jiným genetickým materiálem, například s buněčnou kulturou. Jak tedy můžeme vytvořit hypotézu založenou na něčem, co jsme nenašli přímo v přírodě?

Za druhé, vědecká metoda vyžaduje, abychom měli to, co považujeme za příčinu jevu, také izolované, tj. oddělené od všeho ostatního. Jedině tak si můžeme být naprosto jisti, že výsledek, který vidíme v jakémkoli experimentu, je způsoben tím, co si myslíme. Ale pokud se jim to nepodařilo, jak mohou provádět nějaké vědecké experimenty?

Existují tisíce studií, které tvrdí, že izolovaly různé údajné viry, ale když prozkoumáme jejich metody, rychle zjistíme, že to, co dělají, je pravým opakem izolace. Místo toho virologové používají neočištěný vzorek, například plicní tekutinu a předpokládají, že obsahuje virus. Poté tento neočištěný vzorek smíchají se směsí genetického materiálu a různých typů antibiotik.

Zde je také třeba dodat, že všechny údajné obrazy virů pocházejí ze vzorků odebraných po těchto pokusech, a nikoli z purifikovaných vzorků odebraných přímo nemocným osobám. Stefan Lanka zdůrazňuje, že tyto částice mohou být buď fragmenty mrtvých nebo odumírajících buněk, nebo pouhé artefakty vytvořené postupem fotografování elektronovým mikroskopem.

Oficiální žádosti a výzvy týkající se virů

Od roku 2020 se objevují odpovědi na oficiální dotazy různých osob, týkající se údajného viru SARS-CoV-2, zaslané přibližně 205 institucím ve více než 35 zemích a všechny odpověděly, že jim chybí dokumentace o řádně provedené izolaci.

Jistá Kanadanka jménem Christine Masseyová zahájila projekt, jehož cílem je shromáždit všechny tyto odpovědi na dotazy, a shromáždila také podobné dotazy týkající se většiny údajných virů. Odpovědi byly stejné a v jednu chvíli CDC, Centrum pro kontrolu a prevenci nemocí, Národní zdravotní ústav USA, odpověděl, že to, co je požadováno, je ve virologii nemožné splnit, což mluví za vše.

Tím však problémy ve virologii nekončí. V roce 2016 se stalo něco historického, když virolog Stefan Lanka po odvolání vyhrál soudní spor pro nedostatek důkazů o existenci viru spalniček. Lanka nabídl odměnu sto tisíc EUR každému, kdo předloží studii prokazující existenci viru spalniček. Během tohoto soudního procesu byl Lanka konfrontován Davidem Bardensem, který předložil šest studií, o nichž Bardens tvrdil, že prokazují existenci viru spalniček. Soud rozhodl ve prospěch Lanky ohledně všech šesti studií.

Soudní proces je velmi zajímavý, protože jednou z šesti předložených studií byla studie Johna Franklina Enderse z roku 1954. Stejná studie, která i přes Endersova varování položila základy moderní virologie, tak byla prohlášena za nevědeckou kvůli nedostatku kontrolních pokusů. Toto rozhodnutí také nepřímě znamenalo, že celá virologie byla nyní prohlášena za nevědeckou, protože byly odstraněny základy virologie. Jinými slovy, Lanka nejenže zvítězil a dokázal, že neexistují vědecké důkazy pro existenci viru spalniček, ale také že virologie postrádá vědecký základ, protože metoda zavedená Endersem v roce 1954 byla nevědecká.

Kontrolní experiment odhalil podvod

Málokdo ví, že Lanka během tohoto procesu kontaktoval dvě nezávislé laboratoře, které prováděly kontrolní pokusy, jež měli virologové provádět již od Endersových dob. Vedoucí jedné z laboratoří ve svém shrnutí uvedl, že buněčné změny, které mohli pozorovat v jejich kontrolním pokusu, byly totožné se změnami, které podle virologů způsoboval virus spalniček.

Virologové tvrdí, že výsledek pokusu by byl jedinečný pro virus spalniček, ale to je chybná interpretace, protože výsledek je způsoben jinými faktory. Těmito faktory je ve skutečnosti vyhladovění buněk v kombinaci s použitím antibiotik. Ironií je, že antibiotikum používané virology je typ, který rozkládá ledviny, tedy právě tu tkáň, kterou Enders upřednostňoval a která je nyní ve virologii akceptována.

Nyní byly provedeny další kontrolní experimenty Lankou a dalšími. V roce 2021 bylo opět prokázáno, že účinek, který virologové mylně interpretovali jako vyvolaný virem, je způsoben samotným postupem i použitím antibiotik v kombinaci s vyhladověním buněk – nikoliv nějakým údajným virem. Tentokrát Lanka navíc zašel ještě o krok dál. Stejnou metodou jako virologové se mu podařilo kontrolním pokusem prokázat, že údajný genom SARS-CoV-2 lze sestavit z kvasinkové RNA, aniž by byl údajný infikovaný materiál vůbec použit.

Údajný genom viru

Zde je však třeba se vrátit o krok zpět a upozornit na zásadní problémy s údajnými genomy virů. Pokud chceme sekvenovat genom viru, musíme nejprve najít virus ve volné přírodě, tj. přímo ze vzorku odebraného nemocnému jedinci. Pak musíme virus izolovat, tj. oddělit ho od všeho ostatního. Pokud však virologové a instituce po celém světě přiznávají, že chybí dokumentace o správné izolaci viru, jak můžeme sekvenovat jeho údajný genom? Co jsou vlastně všechny ty údajné genomy zač?

Vezměme si SARS-CoV-2 jako dobrý příklad nevědecké metody, která stojí za sekvenováním. V Číně použili jediný vzorek odebraný jednomu pacientovi ze 44 s atypickým zápalem plic. Z tohoto neočištěného vzorku s genetickými sekvencemi pocházejícími ze všech možných zdrojů byly odebrány krátké genové sekvence o délce přibližně 150 párů bází, o nichž se předpokládalo, že patří viru. Tyto sekvence byly poté sestaveny pomocí počítačových programů Megahit a Trinity. Při spojování těchto krátkých genových sekvencí byly zaceleny díry a vyhlazeny překryvy – to vše pomocí počítačových programů (postup se nazývá alignment). Po dokončení tohoto procesu byla z 384 096 vytvořených genomů o délce 200 párů bází až 30 474 párů bází vybrána v programu Megahit nejdelší sekvence, dlouhá 30 474 párů bází. V Trinity se délka genomu pohybovala od 201 párů bází do 11 760 párů bází. Proč vybrali nejdelší genom z Megahitu, se můžeme ptát sami sebe, protože pro tento konkrétní výběr neexistuje žádné vysvětlení.

Takto vytvořený genom SARS-CoV-2 však nelze v přírodě nalézt celý. Lze jej nalézt pouze v počítačích, z čehož také vznikl termín *in silico* genom, tedy genom vytvořený v počítači. Krátké genové sekvence, které jsou součástí vytvořeného genomu, lze v přírodě nalézt, ale genom jako celek nikoli, protože je pouze fiktivním genomem a nemá žádnou vazbu na realitu.

Abychom zde problém snáze pochopili, uveďme analogii. Představte si, že máte sekvenovat genom konkrétního člověka! Nejprve odeberete vzorek ze směsi genetického materiálu s nejrůznějšími neznámými zdroji. Pak předpokládáte, aniž byste to potvrdili, že některé krátké sekvence v této směsi patří této lidské bytosti a sestavíte tyto sekvence pomocí počítače. Poté bez vysvětlení vyberete nejdelší genom, přestože nemáte žádný přímý důkaz, že tento člověk skutečně existuje, což také znamená, že vytvořený genom nemůžete ověřit.

Otázka tedy zní: Jak můžete vědět, že krátké sekvence patřily tomuto člověku, když jste nebyli schopni prokázat, že člověk existoval předtím, než jste genom sestavili? Neměli byste tohoto člověka izolovat od všech ostatních lidí, zvířat a rostlin a odebrat vzorek přímo od něj, abyste měli jistotu, že jde o správný genom?

Argument, který se objevuje, pokud někdo zpochybňuje existenci viru, zní: Proč jsou lidé nemocní, když ne kvůli viru? To je však na jinou diskusi. Stejně jako v případě soudu o vraždu, kdy neexistují žádné důkazy, které by podezřelého pachatele spojovaly se zločinem, je podezřelý osvobozen, i když neexistuje žádný nový podezřelý.

Experimenty s údajnou infekcí

Existuje také mnoho různých experimentů s údajnou nákazou, které ukazují problémy, jež se za touto hypotézou skrývají. Jeden z nejznámějších byl proveden během probíhající epidemie tzv. španělské chřipky, kdy bylo provedeno osm různých pokusů se stovkou dobrovolníků mužského pohlaví na ostrově v Bostonu, všechny provedl Milton Joseph Rosenau. Při pokusech vzal různá vlákna bakterie Pfeifferova bacilu a vytvořil sprej, který používali do očí a tampony do krku a nosu. Výsledkem bylo, že nikdo neonemocněl. Pokusným osobám byl také vpraven hlen odebraný z úst, nosu, krku a průdušek pacientů s chřipkou, přičemž nikdo z dobrovolníků neonemocněl. Poté byla některým dobrovolníkům aplikována krev odebraná pacientům s chřipkou a nikdo z dobrovolníků neonemocněl. Třináct dobrovolníků bylo také přijato na chřipkové oddělení, kde byli vystaveni deseti pacientům s chřipkou na osobu. Každý dobrovolník byl požádán, aby si s pacienty s chřipkou potřásl rukou a přiblížil se k nim co nejbližší, pět minut s nimi mluvil a nechal nemocné dýchat a kašlat jim přímo do obličeje. Tento postup se opakoval pětkrát s každým pacientem s chřipkou a žádný ze subjektů neonemocněl. Na konci studie Milton Joseph Rosenau napsal: „Mysleli jsme si, že známe příčinu epidemie, a byli jsme si zcela jisti, jak se šíří z člověka na člověka. Jestli jsme se z toho něco naučili, tak to, že si nejsme zcela jisti tím, co o nemoci víme.“

Virologie pod drobnohledem

Důkazní břemeno existence virů leží na těch, kteří tvrdí, že existují a nikoli na lidech, kteří tyto zásadní otázky vznášejí, protože není možné vědecky dokázat, že něco neexistuje.

V případě virů chybí vědecké důkazy o jejich existenci kvůli nepotvrzeným předpokladům a nedostatku kontrolních experimentů, které vedly k chybným interpretacím, kdy virologové navzdory svým dobrým úmyslům nevědomky oklamali sami sebe a následně i zbytek lidstva.

Nemůžeme předcházet nemocem a vytvářet zdravější populaci, pokud vycházíme z nesprávných předpokladů. Podle mého názoru je to nejdůležitější otázka dneška, na kterou je třeba odpovědět, protože odpověď má obrovské důsledky pro medicínu, zdravotnictví a celou společnost, například z hlediska politiky, doporučení a zákonů. Kvůli těmto obrovským důsledkům je důležitější než kdy jindy vždy zpochybňovat vědu a nevěřit slepě tomu, co kdo tvrdí. Dnešní věda je totiž všechno, jen ne vědecká.
